

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **M. C.**, S.N.S., zast. JUDr. V. M. M.M., advokátom, so sídlom N.H., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre**, Piesková 32, Nitra, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-152/DI-SK-2008 zo dňa 26. januára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/5/2009 – 52 zo dňa 29. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/5/2009 – 52 zo dňa 29. októbra 2009, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre č. k. 15S/5/2009 – 52 zo dňa 29. októbra 2009 zamietol žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-152/DI-SK-2008 zo dňa 26. januára 2009, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu v N. Z. č. p. ORP-P-

2525/DI-B-2008 zo dňa 15. decembra 2008, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f/, k/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej v texte rozsudku len „zák. o priestupkoch“), za čo mu bola uložená pokuta vo výške 12 000,00 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Zároveň súd náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

V dôvodoch predmetného rozsudku krajský súd uviedol, že pri preskúvaní rozhodnutia vychádzal výlučne z obsahu podanej žaloby, ako i z obsahu administratívneho spisu žalovaného. Navyše vo veci doplnil dokazovanie o výsluch svedkov (príslušníkov hliadky a M. C.). Výpovede svedkov I. B. a I. K. vo vzťahu k výpovedi M. C. vyhodnotil súd ako presvedčivejšie. Obaja vo veci vypočutí svedkovia jednoznačne bez zjavných vzájomných rozporov opísali priebeh a dej dopravnej situácie, na konci ktorej žalobca na výzvu príslušníka polície ako vodič sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu.

Z uvedených dôvodov súd po doplnení dokazovania, mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia a žalobca sa tohto priestupku dopustil. V konaní žalovaného súd nezistil porušenie práv žalobcu ako účastníka priestupkového konania, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“) zamietol ako nedôvodne podanú.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 23. decembra 2009 odvolanie, v ktorom uviedol, že konajúci súd nevyhodnotil výpoveď svedkyne M. C.. Táto svedkyňa bola bez pomeru k účastníkom konania ako priama účastníčka úkonu kontroly, ktorú vykonali príslušníci PZ, vie právne relevantne vypovedať o okolnostiach významných pre rozhodnutie súdu.

Ďalej uviedol, že svedkyňa v priebehu objasňovania priestupku, ako aj priamo na pojednávaní konanom pred prvostupňovým súdom veľmi podrobne, hodnoverne a jednoznačne opísala okolnosti zo dňa 25. októbra 2008, táto svedkyňa nemá žiaden

subjektívny záujem na výsledku sporu, vyslúchnuť ju ako svedkyňu žalobca navrhol výlučne z titulu jej osobnej účasti na udalosti zo dňa 25. októbra 2008.

Žalobca uviedol, že výpovede svedkov I.. B. a K. na jednej strane a výpoveď svedkyne C. na strane druhej sú v postavení „tvrdenia proti tvrdeniu“. Dokonca svedkyňa C. aj na otázky právneho zástupcu žalovaného odpovedala presvedčivo a jednoznačne bez toho, aby vyvolávala pochybnosti o objektívnosti svojej vedeckej výpovede.

Podľa názoru žalobcu za takéhoto dôkazného stavu neobstojí argumentácia prvostupňového súdu o presvedčivosti resp. nepresvedčivosti výpovedí.

Záverom žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu sa vyjadril žalovaný v písomnom podaní doručenom súdu dňa 23. februára 2010 tak, že nie je pravdou, že konajúci súd nevyhodnotil výpoveď svedkyne C., nakoľko aj sám žalobca v odvolaní uviedol, že prvostupňový súd pri vyhodnocovaní dôkazného stavu dospel k záveru, že výpovede svedkov I.. D. B. a I.K. sú vo vzťahu k výpovedi svedkyne M. C. presvedčivejšie.

Ďalej uviedol, že svedkyňa M. C. nie je celkom bez pomeru k žalobcovi, nakoľko bola prvostupňovým správnym orgánom predvolaná za účelom podania vysvetlenia k predmetnému priestupku na deň 20. novembra 2008, na ktoré sa dostavila a po riadnom poučení v zmysle ust. § 52 ods. 2 zák. o priestupkoch využila svoje právo, bez akéhokoľvek nátlaku alebo nahovárania, sa pridržiavala svojho vyjadrenia podaného na mieste kontroly dňa 25.10.2008 a uviedla, že viac k veci nechce uviesť, nakoľko so žalobcom žije v partnerskom vzťahu v spoločnej domácnosti, teda žalobca je jej osoba blízka, ktorej ujmu by pociťovala ako vlastnú, čo potvrdila svojim podpisom.

Taktiež žalovaný uviedol, že právny zástupca žalovaného videl ako svedkyňa M. C. bola pred začiatkom pojednávania na Krajskom súde v Nitre viac ako v priateľskom rozhovore so žalobcom. Z uvedeného vyplýva, že výpoveď tejto svedkyne sa javí ako nie celkom presvedčivá a objektívna.

Záverom žalovaný poukázal, že základné pravidlá správneho konania sú obsiahnuté v § 3 Správneho poriadku. Medzi základné pravidlá správneho konania patrí zákonnosť, naň nadväzuje voľné hodnotenie dôkazov a použitie najvhodnejších prostriedkov. V rámci dokazovania posudzuje správny orgán dôkaznú preukaznosť jednotlivých dôkazných prostriedkov a rozhodnutie o ich osvedčení ako dôkazov. Keďže rozhodnutie správneho orgánu musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre vydanie rozhodnutia. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníka konania. Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Žalovaný sa pri rozhodovaní v predmetnej veci riadil týmito procesnými zásadami. Svoje zistenia uviedol vo svojom rozhodnutí. Pre vydanie rozhodnutia si zadovážil podklady zákonným spôsobom, podľa svojich možností a podstatu podrobne uviedol v odôvodnení predmetného rozhodnutia o odvolaní, ako aj vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 11. marca 2009; pre vydanie rozhodnutia o odvolaní mal dostatok podkladov, z toho dôvodu sa rozhodol, že už nebude vykonávať ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné alebo nadbytočné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že krajský súd v prvostupňovom konaní prejednal napadnuté rozhodnutie na nariadených pojednávaniach dňa 24. júna 2009, 14. októbra 2009, na ktorých sa žalobca zúčastnil spolu so svojim právnym zástupcom (právnym zástupca sa z pojednávania zo dňa 24. jú-

na 2009 ospravedlnil, so súhlasom žalobcu sa pojednávalo bez jeho prítomnosti), mal možnosť sa k prejednávanej veci a vykonávaným dôkazom vyjadriť.

Odvolaací súd nepovažoval preto za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie, v odvolaní žalobca uviedol rovnaké skutočnosti, ktoré boli predmetom posúdenia v konaní pred súdom prvého stupňa a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 09. septembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu priložených spisov odvolací súd zistil, že rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu v N. Z. č. p. ORP-P-2525/DI-B-2008 zo dňa 15. decembra 2008, bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f/, k/ zák. o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 12 000,00 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov na tom skutkovom základe, že dňa 25. októbra 2008 v čase o 02.00 hod viedol motorové vozidlo Š. O. EČ N. v meste N. Z. smerom od baru T. cez Ul. O. na Ul. S., odkiaľ prešiel na Ul. T. a po ľavej strane

chodníka prešiel s vozidlom až po križovatku Ul. T. s Ul. Š., pričom bol až po zastavenie prenasledovaný hliadkou polície a po zastavení na Ul. T. pri kotolni bol hliadkou polície kontrolovaný. Vodič pri kontrole predložil iba občiansky preukaz, vodičský preukaz a doklady od vozidla nepredložil a na výzvu príslušníka PZ sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu a tiež odberu krvi. Týmto svojim konaním žalobca porušil § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Žalovaný rozhodnutím č. p. KRP-152/DI-SK-2008 zo dňa 26. januára 2009 odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil. V odôvodnení uviedol, že považuje námietky účastníka konania za irelevantné a účelové, so snahou vyhnúť sa právnej zodpovednosti za priestupok.

Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní doplnil dokazovanie o výsluch svedkov – príslušníkov hliadky I. D. B., I. K. a svedkyne M. C., pričom pri hodnotení dôkazov vyhodnotil výpovede I. D. B. a I. K. ako presvedčivejšie ako výpoveď M. C., s ktorým hodnotením sa stotožnil aj odvolací súd.

Pri hodnotení dôkazov je súd povinný skúmať **všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti** a zároveň starostlivo prihliadať **na všetko, čo vyšlo počas konania najavo**, preto samotná výpoveď M. C. nie je dostatočným dôkazom preukazujúcim tvrdenia žalobcu.

Vo vzťahu k obsahu administratívneho spisu ako aj k výpovediam príslušníkov PZ je výpoveď M. C. hodnotená ako nepresvedčivá z niekoľkých dôvodov.

Svedkyňa v minulosti žila so žalobcom v spoločnej domácnosti a hoci v súčasnej dobe tomu tak nie je, preto z tohto dôvodu možno mať pochybnosti o objektivite a hodnovernosti jej svedeckej výpovede.

Taktiež žalobca v súdnom konaní neuviedol iné okolnosti, skutočnosti, nenavrhol vykonať iné ďalšie dôkazy, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o hodnovernosti svedeckých výpovedí príslušníkov PZ týkajúcich sa opisu priebehu priestupku.

Odvolací súd ďalej považuje za dôležité poukázať na časť svedeckej výpovede I.. D. B., v ktorej uviedol svoj poznatok z ďalšej neskoršej služby v súvislosti s kontrolou iného motorového vozidla, kde žalobca bol ako člen posádky vozidla, pričom radil vodičovi, aby uviedol, že on neriadil vozidlo, ale osoba jemu blízka.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa musel stotožniť so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalobca sa tohto priestupku dopustil, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech, ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 09. septembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská